

RESNICA ALI IZZIV?

To ni pravljica za otroke, ki zvečer komaj čakajo, da slišijo kaj lepega. To sploh ni pravljica, kajti pravljice imajo po navadi lepo vsebino; so polne čarovnij, namišljenih junakov in kraljičen v prelepih oblekah, prikazujejo pa vse drugo kot realno sliko življenja. V njih obstaja vse, v življenju pa le pol tega. Življenje je včasih pravljичno, včasih pa bolj podobno grozljivki. Življenje je tako trpljenje kot sreča, tako boleče solze kot iskren smeh. Torej je to zgodba. Zgodba o resničnem pogumu in veselju v življenju, čeprav zasenčeno s problemi.

“Resnica ali izziv?” Kevin je zavil z očmi. Privolil je v to igro, a samo zato, ker je bil preveč pijan, da bi temu oporekal. Njegov oče je bil policist in v njegovi bližini ni smel piti alkohola, sploh pa pod njegovim vplivom ne sestri na motor. Ta vikend je bil s prijateljema v gorski koči, kjer so praznovali njegov rojstni dan - zdaj je stopil v dvajseto pomlad.

»Izziv,« je brez razmišljanja rekel najvišji in najbolj priljubljen od treh prijateljev, Kevin. Zakaj bi izbral resnico, če je bilo njegovo življenje ena velika laž? No, vsaj njemu se je tako zdelo. Ko se je rodil, so ga dali v varno hišo, nato pa sta ga pri dveh letih k sebi vzela starejša zakonca, ker svojih otrok nista mogla imeti. Laž so bili potemtakem tudi vsi sorodniki in njegova leto dni mlajša sestra Nuša, ki je bila prav tako posvojena. Dva otroka, vsak s svojo žalostno preteklostjo, a zdaj združena pod varno zavetje. Njegova identiteta - laž. Njegov priimek - laž. Njegova usoda - laž. V sebi je čutil stisko, ki je zaradi alkohola postajala manjša; vendar pa je imel ljudi okoli sebe rad in jih je razumel.

Aljoša se je namuznil, popravil svoje svetle svoje lase in se zazrl v daljavo. Iskal je izziv, ki bo zabaven, da ga bodo dali v knjižico spominov iz njihovih druženj. Nihče od njih ni izbiral resnic pri tej igri. Nikoli. Srknil je požirek vodke, pomešane s sokom, in v naglici, pomešani z alkoholom in adrenalinom, dejal: “Kevin, pa daj, sleci se do golega in sliko pošlji tvoji puncu, če si upaš.”

Tišina. Slišala se je glasba. Doolga tišina in potem smeh. Nihče ni mislil resno, nihče sploh o ničemer ni razmišljal. A Kevin je vstal, na tleh pustil na pol prazen kozarec, ponosno pogledal prijatelja in se napolnil na stranišče. “Kdo pravi, da si ne upam? Saj ne bo konec sveta, če to storim. Kar se pa tiče Maje, se mi zdi, da bo razumela, da je izziv.”

“Ej, Aljoša, od kje pa tebi taka odštekana ideja?!” Jakob se je dolgo smejal. Verjetno bi se tudi v primeru poplave, kajti alkohol je brisal sledi normalnega razuma in vsak naslednji kozarec je deloval na njegovo telo kot udarec kamna ob steklo. “Se ti zdi, da bo res to naredil? Pač ne vem, če njegovi starši izvejo za to, bo naslednjih nekaj tednov v domačem priporu. Saj veš, šola, domov in spet šola, domov, ...”

“Jakob, v podrobnosti se ne bi spuščal, samo da opravi. Potem pa bomo morali počasi spat, ura je že krepko čez polnoč. Jutri bi šel rad vsaj malo smučat.” Aljoša je bil zaspan, tečen in pijan.

Ura je tekla dalje, v istem ritmu, le ljudje so spreminjali svoj položaj in počutje. Jakob je zaspal kar na tleh v dnevnem prostoru ob vseh popitih steklenicah in nekaj pokajenih cigaretah, Aljoša je komaj našel sobo in se ulegel v mehko posteljo, Kevin pa je opravil izziv,

se slekel, poslal sliko Maji, se preoblekel, a iz kopalnice ni mogel iti, kajti telo ni več prenašalo vsebine in obležal je pri straniščni školjki ter bruhal.

“Ej stari, Maja te je klicala že vsaj desetkrat. Zbudi se!” Aljoša je sedel s kavo v roki v kopalnici poleg Kevina. V prostoru je smrdelo po bruhanju in potu.

Kevina je zelo bolela glava, komajda se je lahko premikal. Naslonjen je bil na straniščno školjko, si podpiral glavo z dlanmi in zamomljal: “A ona ve, da se ne kliče zgodaj?!”

Aljoša je zavil z očmi: ”Ura je enajst, Kevin.” Prijatelju je pomagal do sobe, kjer je glasno vibriral telefon. Maja.

“Kevin?! Kaj za vruga se dogaja s tabo? Najprej mi na hitro poveš, da greš z Aljošo in Jakobom v Kranjsko Goro, mi pošlješ svojo golo sliko in se mi potem cel dopoldan ne javljaš na telefon. Pa naj ti povem še to, da je Adam po nesreči videl to sliko, ker sem bila jaz ravno pod tušem. In, veš kaj? Namesto da bi sliko izbrisal, jo je nevede to poslal nekaterim Facebook prijateljem. Komaj čakam, da mi to razložiš!«

Kevin je telefon spustil na posteljo, slišalo se je le njegovo srce. Od ponižanja in adrenalina, je tudi slabost od včerajšnjega popivanja prenehala. Misli so se mu zbistrile in šele tedaj se je zavedel, kaj se je včeraj pravzaprav dogajalo. Medtem ko je šel Aljoša po kavo, so se mu v glavi porajala razna vprašanja: “Kako se je to sploh zgodilo? Vodka se mi ni zdela tako močna, da bi omejila moj razum, ali pač? Zakaj smo se morali igrati to igro? Me prijatelja nista ovirala pri tem dejanju ali sta morda celo navijala? Maja je super, a ne vem, če ima zdaj dobro mnenje o meni. Kaj je delal njen bratec Adam v njeni sobi? Res ne mora imeti nadzora nad otroki? “

Odložil je kozarec rumkole na preprogo na tla. Iz zvočnikov je prihajala divja in glasna glasba. Odšel je v kopalnico, zaprl vrata in se zazrl v ogledalo. Zagledal je podobo fanta, ki je imel rdeč obraz in od alkohola motne oči. Razum mu ni deloval dobro, saj sta ga adrenalin in izziv premagala. Pogledal je na uro – 00:45. Slekel si je majico. Na hrbtu je imel tatoo v obliki majhnega leva, ker se mu je zdelo, da je včasih kot ranjen lev, ki težko pride iz svoje kletke, in včasih kot hraber, močan in junaški lev. Čevlje je brenil v kot. Prav tako nogavice in kmalu tudi kavbojke. Stal je samo v bokсарicah, ko mu je pogled ušel na umivalnik, kjer je stala pločevinka piva. Očitno jo je nekdo pozabil tam. Izpraznil jo je. Slikal se je in kmalu ni bilo več poti nazaj. Ne vedoč, kaj se pravzaprav dogaja...

“Kevin, pridi kaj pojest.”

“Ja, takoj pridem, Jakob.”

Fantje so sedeli za mizo, srkali močno kavo in zraven jedli kruh s pašteto. V kuhinji je vladala tišina, v njihovih glavah pa spomin na včerajšnji dan. Kevin je bil potr, razočaran, ponižan in žalosten. Aljoša je popil najmanj, zato mu ni bilo slabo, mu je bilo pa hudo za prijatelja in zato, ker je ta izziv predlagal on sam. Verjetno bi bilo marsikaj drugače, če ne bi. Jakob pa se je večera spominjal v megli, nekaj koščkov spomina je bilo v njegovi glavi in neprijeten jutranji zadah ga je na to vsekakor spominjal. Kot vedno se je oglašil Aljoša in poskušal omiliti zadevo s poslano fotografijo.

“Kevin, misliš, da bi Maja bolj razumela, če bi ji napisal kratko sporočilo, več pa potem povedal v živo?”

“Ne vem, mogoče.”

“ Najprej sliko zbrši iz svojega telefona, napiši SMS Maji in naj ona naredi isto.”

“Če smem dodati, psiholog Aljoša ... Kevin, naslednji teden itak ne boš imel več sledi alkohola in ena skrb bo manj. “ Jakob je v vsaki stvari našel nekaj humorja. Nato je jasno nadaljeval: “Kar se pa tiče slike, se da razbrati, da si to ti?”

“Kdor me pozna, ja, kdor ne, ne, obraz je sicer bolj malo viden.” Kevin je bil molčeč.

Aljoša je prehitel Jakoba: “Torej naredi, kar sva ti rekla. Potem gremo smučat, da si zbistrimo glave in poskušamo čimprej pozabiti to neprijetno dogajanje. Mladi smo, neumni kdaj pa kdaj in če kaj, smo se nekaj naučili iz te napake.”

Vsi so prikimali in se nato začeli pripravljati na smučanje. Kevin pa je opravil svojo dolžnost. Maja, oprost! Vem, da to ni dovolj in da ne boš čisto razumela, ampak vsaj poskusi. Pili smo, in to zelo. Saj veš, moška družba in nič nadzora. Vem, da ni opravičilo, da smo praznovali. Igrali smo flaš resnice in sprejel sem izziv. Aljoša je v naglici rekel, da naj ti pošljem to sliko in potem naprej veš. Oprost.

Fantje so nato še dva dni uživali na belih strminah daleč od doma in se domov vrnili z novo energijo za nadaljevanje faksa, a tudi z neprijetnim občutkom, ki bo ostal nekje v podzavesti in čez nekaj časa manj boleč Maja je sliko izbrisala in če jo je kdo kaj vprašal v zvezi s tem, je dejala, da je Adam sliko našel na internetu in jo po nesreči poslal. Življenje teče dalje....

Kot vsaka zgodba se tudi ta nekje konča. Ali pa začne, kajti vsak konec je nov začetek. Ta prinaša odraščanje mladih ljudi, ki bodo zoreli kot vino; to pride iz grozdja, ki je posajeno, negovano, obdano tako s soncem kot z dežjem in na koncu zrelo, pobrano ter dano v sode. Enako je s fanti. Najpomembneje pa je, da se napake zavedajo. Da pogumno stopajo po življenjski poti in najdejo veselje v majhnih stvareh. Da prej premislijo, ker napake se za nazaj ne da popraviti. Alkohol ni nepogrešljivo sredstvo za zabavo. Prava družba, dobra volja, glasba, ... in zabava je zagotovljena. Res pa je, da zmerno in ne prekomerno uživanje alkoholnih pijač ni prepovedano. Ta zgodba se je dobro končala, marsikatera pa se ne, in to samo zato, ker mnogi nimajo poguma alkoholu reči NE in ne vedo, da le-ta ne prinaša rešitve, ampak težave.

Tjaša Zajc, 2.Cb

Srednja trgovska šola Ljubljana